
Imre Flóra

A SZEGÉNY VÉN BOLOND

a szegény vén bolond Ronsard hát már megint
 az ifjúság arany halait kergeti
 számlál szótagokat udvarló verset ír
 próbál a jambusok hullámán lengeni

pedig már ez a test – vagy lélek – épp elég
 súlyos majd elmerül majd újra felbukik
 esetlenül kepezst hánykolja tetemét
 az alexandrinus csak úgy kutyaúszik

de lassan lábra kap ezek a petyhüdt izmok
 felidézik a volt magabiztos erőt
 visszatér a rutin amelyben benne izzott

az édes szomjúság a könnyen ringó dallam
 s egyszer csak felszökik éppúgy mint azelőtt
 a vers delfinje a hullámnál magasabban

RONSARD MÁR MEGINT

a fej szabályos keskeny nordikus
 a kolorit is eléggé világos
 a testalkat magas atlétikus
 de ez az orr nem illik a szabályhoz

az orr csaknem szemtelenül pisze
 és mintegy gyermekien homorú
 a szem a pillák sűrű erdeje
 mögül csillanó szelíd vizű tó

valami olyan gyengéd hatalom
 árad belőle adakozó béke
 amely átsüt a formás tagokon
 körülötte mindent derültté téve

átvilágítja múltékony húsát
 a gyönyörű aranyfüst ifjúság